

Hanneke's Column

Kennen jullie dat, van die momenten in je leven dat je er gewoon niet om heen kunt, al zou je het wel willen?. "Waarom heen kunnen?" zou menig kinderrijk persoon vragen. Verbaasd zou ik antwoorden: "om kinderen natuurlijk" en tegelijkertijd zou ik mij realiseren dat niet iedereen dezelfde taal spreekt van het ongewenst kinderloos zijn.

Ik woon met mijn man in een zeer kinderrijke buurt. Ongeveer zes jaar geleden vonden wij het tijd worden de rust op te zoeken, dus trokken wij weg uit het drukke, lawaaiige en steeds onvriendelijker wordende Amsterdam. Daar wilde ik mijn kinderen in ieder geval niet laten opgroeien, alle goede aspecten van deze stad ten spijt.

Toen wij op huizenjacht gingen werd ik meteen verliefd op het huis waarin wij nu nog steeds wonen. Het is ruim en speels opgezet en het is, als er geen kinderen buitenspelen, rustig gelegen aan een groen berkenveldje. Vanuit ons keukenraam heb ik volledig zicht op dit berkenveldje. "Ideaal", dacht ik nog, "als later ons kind aan het buitenspelen is, dan kan ik het makkelijk in de gaten houden". Soms sta ik voor ons keukenraam dromerig naar buiten te staren en te genieten van de rust en kleuren van de natuur die ons daar vol omringt.

Plots hoor ik joelende kinderen dichterbij komen, aan de voorwerpen en bewegingen te zien spelen ze cowboytje. Ik blijf staan en volg hun spel. Dan gaat het mis, ik zie onenigheid en tranen. Eén van de jongetjes loopt duidelijk verdrietig weg, hij ziet mij kijken, ik zwaai maar hij loopt door. Een paar minuten later kijkt een betrand smoezelig snoetje mij door de keukenruit aan. Hij wil naar binnen. Op dat moment oog in oog met mijn diepste verlangen, een kind, opent als vanzelf mijn hart. Er komt geen ratio aan te pas, geen angst voor confrontatie, geen boosheid, verdriet of pijn, er is alleen maar dat wat er is: mijn hart vol liefde en een kind dat liefde en troost nodig heeft.

Mijn moederinstinct dat al acht jaar tevergeefs wacht komt meteen tot leven: ik neem hem op schoot, sla mijn arm om hem heen en vraag wat er is. Hij vertelt zijn verhaal over oneerlijkheid, goed willen maken en alleen voelen. Woorden die ik zelf maar al te goed ken, en ik, ik zit daar helemaal moeder te zijn en liefde te geven. Liefde die ik zo graag aan mijn eigen kind had willen geven. "En mag ik nu wat drinken", hoorde ik het jochie zeggen, zodat er een eind kwam aan mijn mijmeringen die heel fijn waren. Ik gaf hem wat lekkers bij zijn drinken en al snel huppelde hij vrolijk weer naar buiten, mij achterlatend met een heel speciaal, warm en voldaan gevoel. Ik was in staat geweest om het moedergevoel even toe te laten in mijzelf en ik kon er zelfs van genieten!

Diezelfde avond werd ik door de buurvrouw uitgenodigd om naar een kinderkledingparty bij haar thuis te komen. Ze haaste zich te zeggen dat ze het gewoon gezellig vond als ik erbij was en een kopje koffie kwam drinken. Ik wist even niet of ik nu boos op de buurvrouw moest worden of niet. Want, zou ik het wel gezellig vinden tussen al die moeders en kinderkleertjes? Maar als ze mij nu niet had uitgenodigd, dan had dat ook niet goed gevoeld, zo peinsde ik. Dan voelde ik mij helemaal zo

genegeerd, zo anders, zo bestempeld als kinderloos. Door haar uitnodiging liet ze de keus in ieder geval aan mij, ze sloot mij niet bij voorbaat uit omdat ik kinderloos was, maar gaf mij de kans als ik dat wilde, even deel te nemen aan de wereld die 'moeder zijn' heet. Aan mij de keus.

Ik ging en overleefde de avond. Ik besepte dat de angst voor confrontaties zich vooral in mijn hoofd afspeelde, in de praktijk viel het mee, althans deze keer.

De week was nog maar net begonnen, maar ik was al twee keer met kinderen en kinderzaken geconfronteerd. Gelukkig heb ik ervaren dat het toelaten van dat waar je het meeste tegen opziet ook iets moois en warm los kan maken. Soms is dan juist de directe confrontatie, zoals met het verdrietige jongetje, blijkbaar nodig om dat mooie, warme, liefdevolle gevoel dat ieder mens in zich heeft los te maken. Het gebeurt dan gewoon met je, het staat voor je, tijd om na te denken is er niet, je handelt gewoon. Ik besepte achteraf dat 'de confrontaties met de kinderrijke wereld' mij toch goed hebben gedaan ondanks de angst ervoor.

Vanuit die wetenschap koos ik ervoor om ook die week aanwezig te zijn bij de scoutinginstallatie van mijn buurmeisje. De dag erna moest mijn kleine neefje afzwemmen. Of ik ook kwam kijken. En wéér ging ik. Er werd gevraagd of ik op zijn babyzusje wilde passen, zodat pa en ma aan de waterkant het afzwemmen konden volgen. Opnieuw was het de pure liefde voor kinderen die mij deed besluiten toe te geven.

Daar stond ik dan weer tussen de vaders en moeders met een klein lief hoopje mens in mijn armen en ik dacht: "zo voelt het dus om moeder te zijn". Ik drukte haar nog wat steviger tegen mij aan om het intense gevoel van vervulling die het in symbiose zijn met zo'n klein wezentje in mij losmaakte, helemaal in mij op te zuigen.

Deze kinderrijke week heb ik wonderlijk overleefd, maar hoe ga ik om met de leegte en stilte van de komende weken, maanden, jaren?

Intens verdriet borrelt langzaam in mij op.

Hanneke

"Op dat moment oog in oog met mijn diepste verlangen, een kind, opent als vanzelf mijn hart".